

[Rager.]

Jeg tror derfor at kunne fastholde min Opfattelse af, hvad dette Kontor har ment. Det var jo i og for sig meget lettere, hvis vi i Morgen enten telefonerede eller skrev ud til Kontoret og spurgte, hvad det havde ment. Men det kan vi maaske gøre i et Udvalg. I hvert Fald finder jeg, at saaledes som jeg har udlagt det, maa det være rigtigt, og jeg vil gerne sige overfor det ærede Medlem Hr. Slebsager, at med al Ære og Respekt for hans Mening virkede hans Argumenter i Dag paa mig saa svage, at jeg i og for sig ogsaa tror, at han i Virkeligheden giver mig Ret.

Ellers er det jo, tror jeg, det ærede Medlem Hr. Slebsagers Ord, der har Vægt i denne Sag, for med de latterlige Forhold, vi har her i Landet, er det jo saaledes, at Flertallet i denne Sal er ikke dem, der skriver denne Lov, og medens vi ellers ved vor Indvirken og vor Magt til at styre en Del af Udviklingen i hvert Fald kan sørge for, at der ikke sker noget, eller der sker det, vi vil, eller det, vi kan blive enige med de Herrer om, saa ligger Forholdet her saaledes, at det er de Herrer, der ene og alene har i deres Haand at gøre, hvad de vil, for hvis vi ikke bliver enige med dem, saa løber ganske simpelt den Lov ud, som gælder i Dag, og saa er vi ude paa det rene Intet. Det er altsaa for saa vidt de Herrer, der maa spille ud. Det forekommer mig, at Ministeren fra sin Side har gjort et udmærket Arbejde og lavet et grundlæggende Forslag, paa Grundlag af hvilket en Diskussion efter min Forventning burde havde kunnet føres med større Forstaaelse fra begge Sider. Men jeg lægger alligevel ikke ringe Vægt paa de Udtalelser, der i Gaar kom fra det ærede Medlem Hr. Slebsager. Aagerbestemmelserne skal opretholdes. Ja vel, men hvorfor skal de saa ikke gøres anvendelige? Det kan jo ikke nytte noget at sige, som et æret Medlem (Carlsen-Skiødt) her før sagde, at disse Aagerbestemmelser er gode nok og bliver brugt, naar der er Brug for dem. De er jo netop ikke gode nok, Folk tør jo ikke bruge dem, for Risikoen ved at bruge dem, selv om man faar Ret, er for stor. De bliver netop af den Grund ikke brugt i mange Tilfælde. Lad os undersøge dette sagligt, saa faar vi maaske nogle underbyggede Aagerbestemmelser, som der kan være Brug for.

Det gør mig meget ondt, at man ikke i højere Grad, end sket er — man har

gjort det i nogen Grad —, er gaaet ind paa Spørgsmaalet om de næringsdrivende. Med den Omvurdering af forskellige Ting, der stadig maa ske i et Samfund, der udvikler sig mere og mere, og især i en Storby som København, maa man være ganske klar over, at en Forretningsmand, der kommer til at sidde som Lejer, oparbejder, hvis han har Held med sig, gennem Aarene ved sit Arbejde en virkelig Værdi i sin Forretning, i sin Butik, hvis han sidder og handler med en eller anden bestemt Vare, Herreklæder eller andet. Det er en Værdi, der bundfælder sig paa Stedet, og som Husvæerten, saaledes som det nu ligger, kan indkassere. Det er i Overensstemmelse med de Ejendomsbegreber, der en Gang var god Latin og stemmende med sund Moral, men jeg tror, man vil indrømme, at denne Moral er begyndt og maa begynde at blive ormstukket, naar det, der skaber Værdierne, er noget helt andet, hvad det efter min Mening er. Jeg beder ogsaa om og haaber paa, at man vil overveje dette, for jeg tror, at de næringsdrivendes Interesser i det Lovforslag, der her er fremme, er ganske overordentlig store, og jeg henstiller, at man fra de to Partiers Side eller fra det Partis Side, hvem det nu er, der vil være med til at lave Loven her, virkelig tager Hensyn til de næringsdrivendes store Interesser. Lige saa vel som man beskytter Kunstnerret og industriel Ejendomsret, bør man dog ogsaa finde en Maade at beskytte den Værdi paa, som en Mand gennem sit Arbejde lægger ned — hans *goodwill* — i sin Forretning.

Som jeg før sagde, forstaaer jeg det nærmest saaledes, at som Situationen ligger, kan de Herrer jo skrive den Lov, de vil give, og vor Opgave kan det saa i og for sig kun blive at sige, om vi vil tage den, eller vi ej vil tage den. Her gælder det for de Herrer, havde jeg nær sagt, om, hvem der kommer først, og hvem der møder med det bedste. Det kunde jo være, at de Herrer vilde møde til en lille privat Auktion. De skal finde os villige til i Udvalget at være med til en saglig Forhandling og til at sige paa alle Punkter, hvad vi ønsker. Men der er rigtignok een Ting, jeg gerne vil sige til de Herrer: Hvis vi gaar til et alvorligt Udvalgsarbejde og bruger Tid til Udvalgsarbejdet her i Folketinget, lad os saa i Forvejen være sikre paa Sanktion fra dem, der virkelig er Herrer i Huset. Naar jeg har talt til de Herrer her, er det, fordi de sidder her, men selv om de sidder her, og selv om jeg taler til dem,